

Леді в озері

КУПИТИ

ІНОДІ КРАЩЕ ПОМЕРТИ РАЗОМ ІЗ ТАЄМНИЦЕЮ Бестселер The New York Times
Динамічна екранізація з Мозес Інграм та Наталі Портман

Балтимор, 1960-ті роки.

Розмірене життя домогосподарки та коханої дружини Меделін сколихнулося через вбивство темношкірої дівчини Клео. Її тіло знайшли у фонтані в міському парку. Що ж, вона не перша темношкіра, яка пішла на побачення не з тим чоловіком і зникла. Та Медді вирішує почати власне розслідування.

Продавець в ювелірній крамниці, офіціантка, нова зірка бейсболу, патрульний поліцейський, принципова репортерка та випадковий хлопець з кінотеатру - хтось із них знає, що сталося тоді з Клео насправді. От тільки сама Клео ніби прагне приховати це. Кожен причетний до справи ризикує, бо правда про ту ніч може вбити їх. Та Медді не відступить, поки не дізнається, чого Клео так боялася за життя, що це лякає її навіть по смерті... Найкраща романістка нашого часу

The Washington Post

Частина I

Я бачила тебе одного разу. Помітила тебе, а ти — мене, бо зауважила, що я на тебе дивлюся. Туди-сюди, туди-сюди поглядом. Вродливим жінкам це властиво — подивитися одна одній в очі, а потім зміряти з голови до ніг. Я зрозуміла одразу: ти ніколи не сумнівалася в тому, що вродлива, і зберегла звичку роззиратися навколо, щоб упевнитися, що ти тут найвродливіша. Ти глянула на натовп на тротуарі, і твій погляд зустрівся з моїм, хай лише на мить, після чого ти відвела очі. Побачила мене і подумки підрахувала бали. Хто переміг? Чуття підказало мені, що перемогу ти віддала собі, оскільки побачила перед собою негритянку, до того ж бідну. Кумедно, що в тваринному світі все навпаки. Там самець влаштовує виставу заради самки, приманює її красивим пір'ям або пишною гривною, намагається випередити інших самців.

Чому ж у людей усе інакше? Як нерозумно. Адже чоловіки потребують нас більше, ніж ми їх.

Того дня ти була в меншості, перебуваючи в нашому районі, а там майже будь-який чоловік обрав би мене, молодшу, вищу на зріст, більш струнку. Можливо, навіть твій чоловік, Мілтон. Я частково звернула увагу на тебе через те, що ти перебувала поруч із ним. Тепер він був надзвичайно схожий на батька, якого я завжди згадувала з теплотою. Про Мілтона я б такого не сказала. Дивлячись, як його оточували на сходах синагоги, плескали по спині, брали його руки у свої, я здогадалася, що померлий — його батько.

А з того, як люди чекали своєї черги, щоб сказати йому слова розради, я зрозуміла, що Мілтон — велике цабе.

Хоч я і прожила поруч із синагогою багато років, а все ж не навчилася правильно вимовляти її назву, бо там стільки приголосних. Як на мене, це звучить як мова того коміка в шоу Еда Саллівана, який розмовляє зі смішним акцентом.

Синагога в одному кварталі від парку. Від парку, озера і фонтану. Хіба це не цікаво? Того дня я, мабуть, робила гак дорогою до Друїд-Гілл, несучи в сумочці книжку. Не те, щоб мені аж так подобалося бувати на

свіжому повітрі, але в нашій квартирі вісім осіб: батько, мати, сестра і двоє братів, двоє моїх маленьких синів і я. Мій батько завжди говорить, що там не буває ні хвилини спокою. Тож я клала в сумку якусь книжку — роман Джин Плейді або Вікторії Голт?, казала: «Я в бібліотеку», і в мамі язик не повертався відмовити мені.

Вона ніколи не ремствувала, що двоє чоловіків, з якими я мала справу, виявилися нікчемними неробами, і врешті-решт я повернулася додому ні з чим. Я була її першою дитиною і улюбленицею. Але все ж не настільки, щоб мені зійшла з рук третя помилка. Мама весь час наполягала, щоб я знову пішла вчитися і вивчилася на медсестру. На медсестру. А я не могла уявити собі, що в мене буде робота, яка вимагатиме торкатися до людей, коли цього зовсім не хочеться.

Якщо вдома все починало мені надто вже дошкуляти, якщо навколо бувало надто багато тіл і надто багато голосів, я йшла до парку, гуляла доріжками, насолоджувалася тишею і занурювалася в часи старої Англії. Пізніше люди вважали, що я була жахливою людиною, бо виходила, залишаючи своїх маленьких дітей з бабусею й дідусем, але насправді саме про них я й думала. Мені був потрібен чоловік, і до того ж не якийсь старигань... Батьки моїх синів довели, що вони нікчеми. Отож я мала знайти такого, який би забезпечив нас усіх. А для цього варто було якийсь час пожити без дітей, навіть якщо це означало оселитися в моєї подруги Летишії, яка як ніхто вміє навчити жінку домогтися, щоб чоловіки сплячували за все. За словами моєї мамі, якщо кладеш сир у мишоловку, то маєш зробити його бодай трохи апетитним на вигляд. Зрізати плісняву або покласти так, щоб миша її не побачила. От і мені треба було мати гарний вигляд, ніби в мене немає жодних проблем, а зробити це, залишаючись у перенаселеній квартирі батьків на Ошенторолі-Террас', було б неможливо.

Ну, гаразд: може, я все ж могла уявити собі, що візьмуся за роботу, яка вимагатиме, щоб я торкалася людей, торкатися яких не хочу.

Але яка жінка такого уникнула? Гадаю, ти й сама зробила це, коли вийшла заміж за Мілтона Шварца. Бо до того Мілтона Шварца, якого я колись знала, неможливо відчувати казкове кохання.

Це було — можу пригадати точно, якщо підрахую, в якому віці тоді були мої діти, — пізньої осені 1964 року, коли повітря вже починало трохи холоднішати. На голові в тебе був чорний капелюшок-тарілочка без вуалі. Напевно, люди казали тоді, що ти схожа на Джеккі Кеннеді. Тобі це безумовно подобалося, хоча ти й заперечувала, сміючись і перепитуючи: «Хто, я?» Вітер куйовдив твоє волосся, але тільки трохи, оскільки ти покривала зачіску лаком. На тобі було чорне пальто з хутром на манжетах і комірі.

Повір, я добре пам'ятаю те пальто. І треба ж, Мілтон того дня був такий схожий на свого батька, і лише тоді я раптом зрозуміла, що коли була дитиною, старший містер Мілтон був доволі молодий і красивий. Мені, дівчинці, яка купувала в його магазині цукерки, він здавався старим.

Але ж тоді йому ще не було навіть сорока. Тепер мені було двадцять шість, а Мілтону десь під сорок, і поруч із ним була ти, і мене нервувало, що він зумів підхопити собі таку красиву жінку. Можливо, тепер він став приємнішим як людина, подумала я. Люди змінюються, ще й як. Я змінилася. Просто ніхто ніколи про це не дізнається.

Що ж тоді побачила ти? Не можу згадати, що на мені було, але можу припустити. Пальто, надто тонке навіть того нехолодного дня. Імовірно, взяте з церковної скриньки для пожертвуваль, тому тканину вкривали ковтунці, а поділ відвисав. Черевики тоді я носила потерті, зі стоптаними підборами. А твої були чорні й блискучі. Мої ноги були голі, а твої затягнуті в панчохи, які мало не мерехтіли.

Дивлячись на тебе, я зрозуміла одну річ: щоб підчепити чоловіка з грошима, необхідно мати такий вигляд, ніби гроші тобі не потрібні. Необхідно знайти роботу в такому місці, де чайові дають купюрами, а не кидають дріб'язком на стіл. Але проблема в тому, що в таких закладах не беруть на роботу негритянок, не офіціантками. Того єдиного разу, коли мені випала робота в ресторані, я працювала посудомийкою в підсобці, відрізана від джерела чайових. До того ж у найкращих ресторанах для обслуговування клієнтів за столиками взагалі не наймають жінок, навіть білих:

Рекомендована література

Гнів і згуба. Книга 2

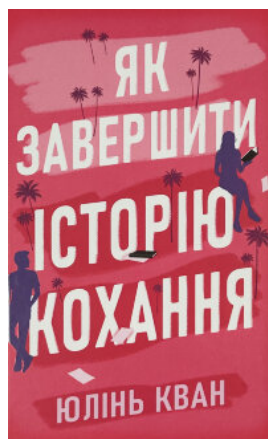
Мій рік відпочинку та розслаблення

Велич і слава. Книга 3

Беладона

Як завершити історію кохання

Запізно

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ